

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLV.

V Ljubljani, 5. svečana 1892.

List 6.

Moje spreobrnjenje.

(Dalje.)

Kako čuden sklep!... Spreobrnem naj se jaz?... Toda kako? Moje slabe navade prešle so mi v meso in kri. Žašel sem predalec na krivi poti: vernitev mi je sedaj nemogoča. In če bi moje spreobrnjenje zvedeli moji tovariši, počeli bi take burke z menoj, da bi jih ne mogel prenašati.

Govor njegov je bil v soglasji z besedami moje matere, ki so dejali: „Slabo življenje ne more dolgo terpeti.“ Vsi so proti meni in nihče ne z menoj. Podoba Matere Božje me je prestrašila; spreobrnjenje sv. Pavla istotako, in sv. Avguščina še mnogo bolj.

Spreobrnjenje! Kako žalostna beseda zame! Ves svet me pozna, vsi vedo, kako živim. In če bi se res spreobrnil, smejali bi se mi vsi. (namreč bedaki), po časopisih bi se z mene norčevali in kdo ve, kaj bi z menoj naredila skrivna društva, v katera sem se zapisal...?

Sv. Avguštin je živel v mojem položaji in vendar se je osvobodil težkega jarma, kateri ga je terl. Bog si ga vedi, ne bode li tudi z mano tako storila previdnost? Kako življenje je to! Ničesar ne morem več: sercé se mi kerči, um se mi temni, sedanost me žalosti, prihodnost me plasi... Kaj na storim?

Nova misel.

Kako srečni so bili oni dnevi, ktere sem preživel v kolegiji na strani onega dobrega prijatelja! Bil je tako kreposten in tako bogoljuben, da so ga vsi ljubili in vsi občudovali. In tudi jaz, če prav sem bil bolj nasproten in zanikaren v svojih mislih, ljubil sem ga in čislal. Zadovoljen sem bil, če sem mogel biti v njegovi

družbi. Njegove besede so bile vselej ljubeznjive, obnašanje čedno: bil je miren v zopernostih, ponižen, kadar je bil hvaljen. Zdi se mi, da ga še vedno vidim in slišim govoriti. Sličnega človeka še nisem nikdar videl. Ah... čednost se dopada vsem in vsi jo ljubijo in čislajo!

Kaj je neki z onim mladeničem? A res, spominjam se, postal je duhoven. — Kakor je bil moder in pobožen, postal je gotovo pobožen in svet duhovnik. Rad bi ga še enkrat videl, ker vem, da bi mogel z lahkim srcem živeti v njegovi hiši. Vem, da je moje mišljenje naravnost nasprotno njegovemu. In vendar čutim, da mi je potrebno poiskati ga: morebiti mi bode dal kak dober svet ali kako tolažilno besedo, ako mu povem svojo nesrečo, ne vem kako bi storil: bojim se, da bi mi svetoval, naj se spreobrnem. Kako nesrečen sem jaz!... Bojim se vseh in vsi se mene bojé. Živel bodem vedno kakor na teraji in življenje bode zame vedno terpljenje. Toda naj bode kar koli, govoriti moram z njim, razodeti mu sercé — in potlej? Potlej mi bode pomogla previdnost... (Najde ga in mu začne naznanovati.)

„Dragi prijatelj, dasiravno se dolgo nisva videla in imava čisto nasprotno mišljenje: vendar sem te vedno ljubil in spoštoval. Upam, da ne dvomiš nad mojim prijateljstvom, kajti sedaj ti bodem podal nov dokaz, da te v resnici ljubim.

Odkar sem zapustil kolegij, izgubil sem vso vero: udal sem se popolnoma razuzdanemu življenju. Čitanje slabih časopisov, zanikarne družbe, to mi je spridilo sercé tako, da sem se dal zapisati za brezvrca. In nekaj mesecev že čutim nekaj v sercu, kar mi ne dá miru. Cela stvar je drugim morebiti smešna: pa tako je. — Zatoraj se ne čudi. Neko jutro hotel sem iti

svójim tovarišem, a nehoté šel sem drugod in predno sem vedel kaj in kakó, bil sem v neki cerkvi pred podobo Marije Device. Prestrašil sem se v prvem trenutku in od tedaj sem tako vznemirjen, da mi je življenje prava mučilnica. Poskušal sem že vse, da bi zopet zadobil mir, a ni se mi posrečilo. Zagotavljam te, da terpim, zelo terpim, čeprav zakrivam svojo boleost: in čudim se le, da še nisem obupal. Premišljal sem resno, kaj je temu povod: a pravega vzroka nisem mogel najti. Misli sem že na marsikaj, toda ker sem „brezverec,“ nisem mogel priti do umoslovnih in terdnih sklepov. — Zatoraj se obračam k tebi in kakor si mi v mladosti dal toliko dobrih svetov, takó te prosim, stori tudi zdaj. — Dragi prijatelj, iz vsega življenja se ne spominjam, da bi bil razodel komú tako odkritoserčno svoje serce, kakor danes tebi. Dasiravno živim že več mesecev v tem obžalovanja vrednem stanju, vendar nisem še nikomur čerhnil ne besedice, in ti si prvi, kteremu sem odkril sercé.

Pozdravljam te priserčno in težko pričakujoč tvojega dobrega sveta, ostajam tvoj zvesti prijatelj itd.“

(Dalje nasl.)

Ivan bogoslovec, vojak.

(Dalje.)

S l o v ó.

Ko se je povernil Ivan v bolnišnico, stregel je kakor preje bolnikom. Vsi, bolniki, predstojniki in tovariši ljubili so ga od dne do dne bolj. On, pa, dasiravno je goreče spolnoval svojo nalogo, prihajal je vedno bolj nezadovoljen s svojim stanom, dasiravno se je kazal veselega. Bil je kakor riba brez vode... Njegov duh je bival vedno med semeniškim ozidjem in komaj je pričakoval trenutka, da bode zamenil vojaško suktnjo s talarjem. Štel je že dneve, katere bo moral še služiti, a tekli so mu neizrečeno počasi.

Toda, kolikor bolj je Ivan hrepenel po semenišču, toliko bolj so ga skušali predstojniki zadrževati, kajti sprevideli so, koliko bi jim mogel s svojo poslušnostjo in dobrovoljo še koristiti. Toda vsi poskusi bili so zastonj. Ivan jim je dejal: „Kateri čin osramoti najbolj vojaka? Ali ne, ako zapusti svojo zastavo? In vi me hočete prisiliti k tako sramotnemu činu?“

„Ne, nikakor ne! Mi te ne silimo k nikacemu nepristojnemu dejanju.“

„Gotovo,“ odvernili je Ivan, „že leta in leta pri pravljaj sem se na duhovski stan. Nerad in proti volji, samó ker velevala državni zakon, oblekel sem vojaško suktnjo. In če bi sedaj, mesto da bi se povernil v duhovšnico, ostal pri vojaki, bi tudi ne bil nič drugzega nego brezčasten ubežnik, ki je zapustil svojo zastavo.“

Tako jasnim dokazom se tudi predstojniki niso mogli več upirati. Sprevidili so, da so vsi poskusi zastonj, in obžalovali so na tihem, da niso vsi njihovi vojaki takó vstrajni in odločni, kakor Ivan.

Konečno je prišel od Ivana tako željno pričakovani dan. Dasiravno ga je vedno tako želel, se sedaj vendar ni mogel znebiti neke tajne žalosti. Težko mu je bilo zapustiti tovariše, kateri so ga takó ljubili kot brata, in kjer se je bil takó privadil, da je bil med njimi kakor doma. In ko so sovojaki videli, da jih bode sedaj zapustil Ivan, terla jih je nepopisna žalost. Najbolj otožni pa so bili bolniki vojaške bolnice, ki so imeli sedaj zgubiti najskerbnejšega strežnika in najljubeznivejšega prijatelja.

In tudi Ivanu je bilo hudó, zelo hudó pri sercu, da jih je moral zapustiti. Rad bi bil videl, da bi bili pred njegovim odhodom vsi ozdraveli. Marsikaka grenka solzica potočila se mu je po licu, ko se je pri vsakem posebej poslavljaj in ko so ga le-ti ubogi mladenči s takó gorkim čustvom objemali.

Kedor je le utegnil, spremljal je Ivana na koldvor. Velika množica zbrala se je in šla z njim. Meščani, videč tolik šum, pogledovali so skozi okna in prihajali na ulico, povprašujoč, kaj je temu povod. In tu se je veršil neizrečeno ganljiv prizor. Vsi so ga objemali, vsi poljubovali, vsi mu s solznimi očmi podajali slednjikrat rokó. Ivan ni mogel od ginjenja ne besedice spregovoriti, samo debele solze so mu kapale po licu.

In ko se je vsedel v vagon, ko je hlapon zažvižgal, poslavljaj se je še s svojimi tovariši, skozi okno z robcem mahajoč. Le-ti pa so mu žalostni z rokami pošiljali poslednji pozdrav...

(Dalje nasl.)

O verskih nazorih poganskih Kafrov.

Verski pojmi poganskih Kafrov so kaj nejasni. Nekateri rodovi imajo sicer nekako misel o najvišjem bitji, katero zovejo „unkulu-unkulu“ „Kulu“ pa je kaferska beseda, ki pomenja velik in nekdo v „frankobrodskih brošurah“ meni, da je beseda sorodna z gerško besedo: „kalós,“ sanskritsko: „kalja,“ gotsko: „hail-s,“ starovisokonemško: „heilac“ in srednjevisokonemško: „heilec“ (heilig), ki so prvotno imele isti pomen. Te izpeljave pa imajo malo gotovosti. Podstavno je pa, kar pravi dalje: Ker kaferski jezik nima superlativa, pomenja „unkulu-unkulu“ tedaj: Najvišji. Največji. Zopet drugi rodovi pa ne poznajo in ne časté nikacega dobrega blagodejnega božanstva.

To, da imajo Kafri takó malo verskih pojmov, delalo je trapistom v Natalu mnoge preglavice. Sej Kamovci so že v naj prvih časih zgubili višji pojme, kakor tudi sramožljivost, najblagši čednost. Bilo je Kafre namreč težko učiti vérskih resnic in poleg tega morali so izumiti nove izraze za kerščanske pojme, katere so večinoma uzeli iz latinskega in gerškega jezika. Seveda so jih takó prikrojili, da jih lahko zapomnijo in izgovarjajo Zulukafri. Milost pravi se po kafersko sedaj „igracia,“ cerkev: „weklesia,“ zakrament: „isakramento,“ spoved: „iconfessione,“ maša: „missa,“ nedelja: — po nemškem — „izonto“ itd.

Vsi Kafri imajo grozen strah pred mertveci in pred zlimi duhovi, katere skušajo s čaranjem storiti neškodljive. Tudi o nesmrtnosti duše imajo le nejasne pojme. Po njihovi misli spremení se dober človek po smerti v vola, hudoben pa v kačo, ali kakor pravijo, njegova duša gre v dotično žival. Ko je nekedaj trapist pater Otmar vprašal nekega Kafra kaj se potem zgodi z dušo, ako kako tako kačo

ubije, ni vedel kaj odgovoriti in rekel je: „Nikar ne vprašuj takó neumno!“

Največjo veljavo pa ima pri njih „innyanga.“ t. j. čarovnik, ki jih mora po njihovi misli zlasti varovati pred treskanjem. Na verhu vsacega kraala (sela) je nekaj strelvodov, namreč tri čevlje dolzih, rudeče pobarvanih lesenih palic. V koči pa, pred njo in na gričih okoli kraala je zabitih v zemljo nekaj kolov, takó, da le 1—3“ kvišku molé. Tudi ti koli — zovejo jih „izigonva,“ so rudeče pobarvani, a zabil jim jih je v zemljo čarovnik, za kar mu morajo dati jednega vola. Ako se bliža nevihta, uporabljajo še tudi druge čarovnije. Med koli — ki so pred vrati zabiti v zemljo — sežigajo posebna zelišča. Razven tega je še v vsakem kraalu posoda z vodo, v kateri se namaka rastlina „intelezi,“ in s katero se vsak stanovalec pokropi. Tudi to pripravo kupijo od čarovnika za jedno govedo.

Poleg tega imajo še v vsakem kraalu štiri kake 4' dolge tenke palice, ki se zovejo „nebeški pastirji“ in za katere morajo dati čarovniku jednega vola. S temi pálicami mahajo v krogu proti oni strani odkoder se bliža nevihta, ter kričé v enomer: „Nampa bafana.“ t. j. „dečki so tu.“ S prej imenovano vodo pokropé se tudi pred uroki ali zlimi znamenji (umhloba), takó n. pr. ako posebni ptiči obletavajo kraal, ali ako kak pes ali tele zleze na hišo itd. Sevé, vse te čarovnije ne pomagajo nič in pogostokrat se zgodi kaka nesreča. Toda nikedar si ne upa Kafer odreti od strele ubite živali. Čisto gotovo misli namreč, da bi potem tudi njega takoj na mestu ubila strela. Poleg čarovnikov poznajo Kafri tudi še čaravnice. Da tudi v njihovem zdravilstvu ima čarovništvo najvažnejšo ulogo, ni nam treba še posebej pripominjati. Kjer ni Boga in resnice, tam ima hudobni duh veliko moč do človeka; to je posebno očitno v mnogih ozirih.

Misijonarji med Kafri imajo vojsko z mnogimi zadržki. Eden izmed teh je tudi lakomnost in poželenje po denaru. Iz Ottinga na Kaferskem od opata Franca pravi neko naznanilo preteklega leta: Dosisodob tukaj še ni velike nade, da bi se kerščanstvo kmalo in z veseljem sprejemalo. Imamo sicer že kupec kristjanov in kacih 20 kerščencev (novincev za sv. kerst), tudi lepo število šolskih otrok; toda pohlepnost po denaru tukajšnjih Kafrov napotje dela. Prav pogosto záženó starši otroke po svetu, da naj si denara prislužijo, kje in kako, za to ne vprašajo. Bolji, se vé, se taki otroci ne povračajo, temveč nalezejo se marsikterih napák, s katerimi tudi druge otroke lahko okužijo. Pri tacih okoliščinah utegne še dosti časa preteči, predno tukajšni Kafri Kristusov nauk veselo sprejmejo in spolnovati začnó.

Med glavne zadržke „mariannahillski časnik“ „Vergissmeinnicht“ mesca oktobra 1891 šteje tudi duhovno pogreznjenost poganov, hudobne izgledé evropejskih naselcev (kakor povsod, celo v Bosni) in opojljive pijače, ktere ti okuževavci privažajo med divjake. O tacih pravi ravno omenjeni časnik: „V Evropi en prepékan jud lahko okáni deset dobroserčnih kmetov, 1 Kitajec pa oslepari še veliko ložej deset nemških judov.“ Tako so tudi Kafri marsikteri zreli skopci, tuji pa tudi domači, ki zlobnosti in peklu služijo in pravi oliko ljudstva velike zadržke stavijo.

Pri vsem pa vender milost Božja dela čuda po redovnikih opata Trapistov in slišijo se mnoge ve-sele novice, o kateri zaupljivo o drugi priliki kaj.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Za predpust kaj. (Nagovor v kat. družbi pri tomboli 24. jan., govoril Rok Merčun, katehet.)

Ljubljeni družbeniki in vsi dragi gostje verle katoliške družbe! Na poziv slavnega odbora naše kat. družbe, zbrali smo se danes v teh prostorih k običajni predpustni tomboli. Navada je menda že vsa leta, kar družba obstoji, da vam pred to igro eden ali drugi gospodov kaj pové v razvedrilo, da se z večjim veseljem, vsedete nad terne činke in tombole. — Letos so milostljivi gosp. proš družbini predsednik, meni izročili to častno nalogo. Ne zamerite mi tedaj, da se prederzнем za nekaj trenutkov na poskušnjo djati vašo poterpežljivost ter nekoliko zadržati vašo radost nad dobitki. Ali prevzemši nalogo, vam pri tej priložnosti govoriti, sem mislil sem in tje, kaj bi vam povedal, da bi bilo primerno za vas in za-me, ker vam moram na tihem povedati, da na tem mestu pervikrat pred vami stojim in take verste govor pervikrat govorim. Godilo se mi je prav kakor v zgodbah sv. pisma berem od kralja Asvera „Drugo noč kralj ne more nič spati, in si reče prinesiti, in brati, zgodbe in letnike prejšnih časov.“ Jaz sicer ne morem reči da bi zavoljo skerbi, s tem svojim govorom ne bil mogel spati, ali zgodbe in letnike prejšnih časov, letnike „Zgodnje Danice“ sem pa le izvlekel iz svoje knjižnice in sem pregledaval, kaj ste že vse lepega slišali v teh prostorih. In našel sem, da eden častitih gospodov vam je z zgovorno besedo voščil srečo k novemu letu in potem pa opisoval pravo srečo, slikal vam je kovača sreče, kakoršen je in kakošen mora biti. Drugi spravil se je nad ta le kancelj ter ga obdeloval od vseh strani. Tretji vam je živo pokazal, koliko potov derži na grad in kodi. Četrti vam je opisoval razne bolezni in zdravila za nje. Peti vam je navijal uro serca, ... itd. še marsikaj ali bolje, še veliko, zelo lepega in podučnega, zraven pa kratkočasnega ste že slišali.

Kaj tedaj naj jaz vam necej povem? Dobri prijatelji, kteri se že delj časa niso vidili, ko se pervikrat zopet snidejo, si veseli podajo roke, priserčno se pozdravljajo ter poprašujejo, kako je že kaj, kako se ti kaj godí? in prav prijateljskega serca eden drugemu voščijo srečo. Tudi mi, ljubi moji, smo že stari znanci, stari prijatelji; saj smo se že velikrat vidili, in velikrat ste me že slišali, se ve, da na vse drugačnem mestu, kakor tu-le, ali Božja previdnost nas je ločila. Zato vas pa danes, ko smo se zopet sošli, tem priserčneje vse skupaj pozdravljam, kličem vam iz serca: Bog vas sprimi, dobro došli k tomboli, ter prav prijateljski vam vsim želim: Prav veliko srečo!

Saj sreča, oj to je tista zlata beseda, to je tista ognjena iskra, ki prešinja ves svet, vse se trudi, vse bega za njo, ali kakor jo poje moj stric, pokojni pesnik Virk:

„Kdor kolj pod milim Bogom živi,
Vsak si pač srečen biti želi;
Cesar na tronu, kmetič na polji

Prosi od Boga sreče po volji;

Tudi jaz je iščem križem sveta.

Kje nek' prebiva, oј kje je doma?"

In pri tej besedi, pri „sreči“ namreč, ki ste tudi že marsikaj slišali o nji, hočem tudi jaz nekoj nekoliko postati in vam jo bolj razvozljati, zato rečem še enkrat:

Voščim veliko srečo!

To pa

1.) najprej verli naši kat. družbi

2.) potem pa vam vsim družbenikom in gostom;

obema pa a) srečo za vselej sploh, in b) za nekoj posebej.

Zdaj se pa dobro odkašljajte in pripravite, da boste bolj razumeli in si bolj zapomnili, kar vam bom povedal.

a.) Veliko srečo voščim najprej verli naši katoliški družbi. Dolgo, dobo 23 let (če prav vem) že ona deluje v našem stolnem mesu; koliko koristnega je že vkrenila, koliko lepega že izveršila. Ona je kakor lepo, košato drevo, ktereга se mora vsak poštenjak veseliti. Zato tudi nji, naši kat. družbi, v prvo velja moje voščilo. Bog daj še zanaprej prav veliko srečo, veliko blagoslova! Naj bi se verla ta družba tudi v prihodnje še bolj in bolj vterjevala, veliko novih udov si pridobila, naj bi dolgo dolgo tako čversto stala na braniku za najdražji svetinjo mile naše domovine, za sv. vero; katoliška družba naša vivat, floreat, crescat; naj živi, naj cvete, naj raste! to je moje voščilo za prihodnjost. —

b.) Za danes pa katoliški družbi želim prav veliko srečo pri tomboli, da bi se ji prav dobro sponesla, da bi se prav veliko tablic prodalo, še bolje pa, če vse. Bilo je proti koncu zadnjega leta 1891. Raznašalec knjig pride v Berolinu v prodajalnico, k slaninarju, mesarju, ki je prodajal tam jako okusno prekajeno meso ali slanino, ter zahteva kosec klobase za 5 kr. Slaninar mu odreže zahtevane klobase, skerbno zavije in mu jo podá. Bukvar plača in gre. Pri vratih pa se oberne, rekoč: „Vi mojster! ali ne potrebujete koledarja za prihodnje leto? Slaninar nič ne kaže volje, da bi ga kupil. Ali ubogi bukvar se ne da kar tako hitro odgnati. On hvali svoje blago, kar le more. „Poglejte, pravi on, kako lep je ta koledar, in kako je po ceni. Jaz vam ga dam za 50 kr., ali že same podobice in preginljive zgodbice, ki jih v njem najdete, so več vredne. Ali v njem je pa tudi kerščansko, judovsko in mohamedansko leto. Zaznamovano je vse na tanko, kolikokrat bo luna merknila, vse planete, solnce, vse najdete notri, in verh tega še koliko smešnic in drugih zanimivosti. Še dalje bi bil bukvar hvalil svojo robo, ko bi ne bilo slaninarju že preveč, da ga ustavi z vprašanjem: „Ali so goveji sejmi tudi v njem?“ „Se vé, da so,“ hitro odgovori bukvar, vesel, da bo menda vendar kaj prodal, — pa da sem tako pozabljen in nisem vam tega prej povedal, še več jih je kot zadosti za ubogo žival.“ No, pa ga daj sem, — tu imaš 50 kr. Bukvar koledar odda, se lepo zahvali, in gre. Ko pa vrata zapira, ravno še sliši, ko slaninar

ženo kliče, naj gre ona v prodajalnico, ker on mora v klet. Žena pride in mož gre v klet. Kdo pa precej nato stopi v prodajalnico? nobeden drugi ne, kakor bukvar, ki je bil ravnokar odšel. „Dobro juro gospa!“ prav vljudno pozdravi in praša prav prijazno: „Gotovo še nimate koledarja za l. 1892?“ Jaz jih prodajam, kupite enega, stane samo 50 kr. „Ne.“ odgovori žena, ki ni nič vedela, da ga je mož že prej kupil, — nimam ga še, — le dajte mi ga. S temi besedami mu podá 50 kr. in bukvar se priporoči, kar naj vljudneje more, in gre dalje koledarje prodajat. „Ti, slišiš!“ pravi slaninarica, ko se mož verne iz kleti, „nov koledar sem kupila za l. 1892, saj ga potrebujemo — glej tule je.“ Permaruha, zarobanti mož, ko koledar pogleda, ravno tega sem jaz pred četertjo ure kupil.“ „Tone!“ kliče slaninar hlapca, teci, teci, in glej da bukvarja, ki koledarje prodaja, še doblš; pripelji ga sem!“ Tone leti, išče in išče, pa zastoj, bukvarja ni nikjer. Neka kuharica slednjič Tonetu pove, da ga je vidila iti, v uno le hišo. Res ga Tone najde v zaznamovani hiši, ter mu naznani, naj gre precej z njim, mojster ga hoče imeti. „A že vem, mojster hoče en koledar, na tú ga imaš precej in nesi ga mojstru. Jaz dobim 50 kr.“ Tone meni, da je res tako, plača 50 kr. in prinese koledar gospodarju. Tako je ta dobri slaninar tri koledarje imel.

To se ve, da je bilo precej obilo in gotovo se je uni slepar ogibal kmalo mu zopet priti pred oči. To pa moramo bukvarju prištrevati, da je dobro razumel, kako je treba koledarje prodajati, da jih več spečá. In tako bi danes jaz tudi vam želel, naj bi vsak izmed vas, kdor le more, si kar tri tablice kupil in tombola se bo dobro sponesla in spolnilo se bo moje voščilo, kakor za nekoj katoliški družbi želim.

(Konec nast.)

Iz Vipavskega 31. pros. Tu imamo nekaj dni prav lepo solnčno vreme in ljulje pridno delajo po vinogradih. Pičle letine, tertna uš po nekterih krajih, — zdaj pa še kupčijska pogodba z Italijo, — to so nesreče za nas. Kmet, že sedaj zadolžen siromak, kaj bode počel sedaj, ako mu bodo italijanska vina denarni še edini vir zaperla? Bog pomagaj. Srebra še zmiraj tukaj iščejo; toda le dva delavca izstreljujeta z dinamitom skalnato goro. Srebro se gotovo tu nahaja, a kako globoko, — to je vprašanje.

† **V Sostrem** je 31. jan. ob 2, 6 zjutraj previden s ss. zakramenti umerl ondodni preč. gospod župnik Anton Finc. Bolehal je po malem že dolgo časa, vendar je še nedeljo poprej imel opravilo s pridigo v cerkvi in je vse prav čversto zveršil; po sv. maši pa se je čutil bolnega, v sredo se je ulegel in v nedeljo potem ga je pljučnica rešila zemeljskega terpljenja. Rojen je bil pokojni v Višnji gori 7. jan. 1821., posvečen 3. avg. 1845. Služil je kot duhovni pomočnik pri stari cerkvi na Kočevskem, potem v Škofji Loki, bil dalje nekaj časa v pokoju, in potlej v Št. Juriji; bil je naslednjič kacih deset let župnik v Železnikih in poslednjič v Sostrem kacih 22 let. Bil je zelo vesten in goreč duhovni pastir in torej močno priljubljen. To se je pokazalo tudi pri pogrebu preteklo sredo ob 9ih dopoldne. Pokopal ga je mlgp. prelat dr. A. Čebašek, maševal in govor imel prečastiti gosp. dekan in kan. Jan Flis. Omenil je

med silnim jokom ljudstva, kaj so zdubili z ranjnim prijatelji, sv. Cerkev, ki še vedno terpi veliko pomanjkanje duhovnov, in kaj farani sami, ter poudarjal da ranjcega smert ni nesreča, temveč nastopil konec dela in terpljenja in dan plačila. — Nesrečni prostomišljaki, ki so se iz judovskih romanov in od framašonskih lažnikov naučili vero in duhovne sovražiti, naj bi bili pričujoči in videli, kako slovensko ljudstvo svoje katoliške duhovne ljubi in kako po njih žaluje. Dasiravno je gosti sneg sul z višave, se je bilo k žalujočim faranom zraven treh kanonikov zbralo še precejšno število sosednjih in nekterih družih duhovnov; tudi fabrika v Vevčah je bila zastopana. Bog daj ljubemu ranjkemu večni pokoj!

Eden ranjcega sošolcev (č. g. S. Z.) je po naznanilu Fincove smerti pisal to-le:

Kako nezapopadljive so božje pota! Skoraj po dveletni bolezn sem v adventu nekoliko okreval; pa zdaj je že mesec dni, kar me „influenca“ kuha v postelji. Pa glej, mene bolnega je dobrotljivi Bog pustil še kakor nevrednega na svetu; mojega zdravega (?) prijatelja pa, Antona Finca, je k sebi vzel. Daj Bog njegovi duši večni mir in pokoj: Se vé, da k pogrebu ne morem priti, sporoči moje sožalje prijateljem in sošolcem ... Šimen.

Gradec. † Častni kan. dr. Matija Robič je umrl 20. prosinca t. l. Rojen je bil ta verli gospod l. 1802 v Rogatcu na Štajerskem in je postal duhoven l. 1825. Štirideset let je učil cerkveno zgodovino in cerkveno pravo na bogoslovskem oddelku v Gradcu. L. 1844 je bil rektor na univerzi in ob enem deželni gimnazijski vodja. Verh tega je bil 11 let akademiški pridigar za juridiški oddelek. Kot pisatelj je na svitlo dal znano „zgodovino kerščanske cerkve“, ki je imela več natisov. Njen četerti natis je oskerboval naš rojak dr. Jan. Vidmar. Delo je prav čversto in izversto. Tudi njegova zgodovina protestantovstva na Štajerskem ima dober glas. Spisal je še kratko „Patrologijo“ za svoje poslušavce. Bog mu daj večni mir!

Iz Grada nam naznanja č. Br. Stanislav Haselbacher, trapist, prav žalostno poročilo, ki je po daljnopisu dospelo v Virzburg iz Mariannahilla, da je namreč prečast. opat P. Franc nevarno zbolel in da je malo upanja za ozdravljenje. Naj bode tedaj tako slavni misijonar prav živo priporočen v „Memento“ in splch v molitve, da bi ga ljubi Bog ozdravil in še dolgo ohranil duhovni družini in misijonu, kateremu je tako živo potreben.

S p o p o t v a n j a.

Iv. Repič.

I.

Pred nekterimi leti sem jo zavil proti Jugu ter sem hotel obiskati svoje drage sorodnike in znance, ki jih že delj časa nisem videl. Mudil sem se v onih krajih tri mesce in bila mi je prav blaga prilika zbirati si poskušnje in dosti novega slišati. Sicer sem že tudi do takrat po dopisih marsikaj zvedel, kar se je godilo med mojim bivanjem na tujem; toda vse je bilo, se ve, le po koscih in kerhlijih, in treba je bilo to in uno ustmeno bolj doveršiti in pojasniti.

Štirnajst dni sem se mudil v nekem malem selcu, kamor sem poprejšnje čase prav pogosto za-

hajal na obiskovanje iz bližnjega mesta in so mi bili znani skoro vsi prebivavci in njihove razmere. Toliko bolj, kaj pa da, so me zdaj zanimale premembe, ki so se godile v daljšem času moje nepričujočnosti. Naglo smo torej zakernili tudi na druge znance in prijatelje, so se ki med tem časom v večnost preselili.

Med drugimi mi je smert pobrala dva draga prijatelja, enega z 19, drugega z 22 leti. Natanko sem poznal družino obeh, ker sem prešnje leta pogosto z njimi občeval. Ni mi bilo sicer vse po volji, kar sem v teku časa opazoval; imenito pa me je neprijetno iznenadilo, ko sem v hiši mlajšega prijatelja — imel je tudi še 3 sestre — zagledal dva vseskozi sv. Cerkvi sovražna časnika, katerih eden je prinašal tudi še podobščine, kakoršne oko poštenega katoličana morajo hudo žaliti. Velikrat sem si mislil, da tako branje mora za otroke ineti prav hude nasledke, ker to mora pri njih spodkopavati spoštovanje, ki ga je vsak katoličan dolžan svoji sv. Cerkvi in duhovnom; take nespedobnosti, ki vero spodkopujejo, podirajo pa tudi prihodnjo srečo te družine in zlasti njih otrok. Tako sem si mislil večkrat, in nisem se motil, kar se je pokazalo neoveržljivo. Kaki dve leti pred mojim zadnjim obiskanjem tega kraja je bil mlajši, silo zmožni sin one hiše po daljši bolezn umerl z devetnajstim letom svoje dobe. Opraševal sem gospodarja, pri katerem sem stanoval, o bližnjih okolščinah in bolezn tega mladega človeka in zlasti tudi, če je bil pred smertjo previden s svetimi zakramenti za umirajoče. O tem, pravi gospodar, nič ne vem. To se mi je zelo čudno zdelo, celo nezapopadljivo, kajti umerli je imel nenavadno dobro in mehko serce, pri čemur bil bi zadostoval ljubeznjiv opomin, in bi bil kerščansko dolžnost dobrovoljno spolnil. Zdelo se mi je tedaj to sporočilo čisto neverjetno; vprašal sem torej o prvi priliki enega njegovih sorodnikov, meni dobro znanega prijatelja, ki je vedno imel sam opraviti s tisto družino in je vedel vse natanko. Pomislite pa, kako sem se prestrašil, kako osternel, ko mi je odgovoril na moje vprašanje. Povedal je namreč, da mladi človek, ko so ga večkrat opominjali z vso prijaznostjo, da naj se da previditi, o tem nič ni hotel slišati, tudi ne z duhovnom govoriti in splch vsemu se določno odpovedal ... Kakor bi trenil, mi je bilo jasno, od kod je to nezumno žalostno početje; spomnil sem se namreč na kužljive liste, ki sem jih pred nekaj časom v svoje bridko sterčenje videl na družinski mizi. O revni, vsega milovanja vredni mladeneč! O ubog, nesrečni otroci, kateri v svoji mladosti iz malopridnih, Cerkvi sovražnih časnikov in kajžur serčejo v sé strup nejevere in verske vnemarnosti! Koga pa zadeva zadolženje tolike nesreče? Od koga bode večni Sodnik tirjal pogubljenje duše? ... Prevdarite, kateri strup kuhate, ki ga naročujete, in kupujete, prevdarite očetje in matere! (Konec kaže, kako je bilo pa v hiši družega prijatelja.)

Novomašniku M. Š.

dne 3. januarija 1892 v Starem tergu.

Rožic cvetečih oko

Išče okrog mi v naravi;

Rad bi jih s slabo roko

Tebi povijal v daljavi.

Česar narava ne dá.

Vert pa duhovni podaja;

Zima se tam ne pozná,
Vigred se večna obhaja.

Ondi Ti vtergam lepé
Cvetke, ki k slavnosti dneva
Tvoje naj persi krasé,
Ž njih naj voščilo odmeva.

Perva, ki v šopku migljá:
„Čistost“ je, hčerka nebeška.
Ona oprasča duha,
Diči vsa bitja človeška.

Cvetka prepolna vonjáv,
Druga: „ponižnost“ se zove.
Svetnih ne išče višáv,
Tudi ne plemstva gradove.

Cvetko rudečo kot kri,
Tretjo: „gorečnost“ pozdravim;
V sercu naj vedno plamti,
Njo Ti vodnico postavim.

Dragi! Če bodo te tri
V stanu Ti svetem svetile,
Ko se Ti dan tu stemni,
V raju Te bodo zbudile!

Sprejmi, predragi, zató
Venček v ljubezni nabrani;
Čuvaj Te zvesto nebó,
Mnoga naj leta Te hrani!

Sv. Simeon.

Blažen starček prečastiti,
Prerok božji Simeon!
Dete, Bog sam vekoviti,
Ti v naročju ima tron.

Se ti spolni želja sveta
In oljuba Večnega,
Serce, duša, sta razgreta,
Vidiš ko Zveličarja.

Ko od Matere Device
Najčistejše ti je dan,
Točiš radosti solžice,
Rajske si ljubezni vžgan.

O kako Ga poljubuješ!
In pritiskaš na sercé,
A Mariji prerokuješ
Meč bolesti in solzé.

Tvoja roka blagoslavlja
Sveto vso družinico,
Slavo jezik tvoj ponavlja,
Dvigneš ko oči v nebo:

„Bodi češčen na višavi,
Ker poslal si, o Gospod!
Luč nevernim. — ki boš k slavi
Dvignil Izraelov rod.“

„Pusti umreti — saj sladko je —
Zdaj, Gospod! služabnika,
Vidile oči so moje
Zdaj zveličanje svetá.“

Prosi v raju, starček mili,
Za nas, sveti Simeon,
Da bi mirno tu sklenili,
Prišli k Jezusu v Sijón.

Radoslav.

Pokop.

Prišla ura je slovesa,
Ata v jamo devajo,
Duh da vžival bi nebesa,
Mašnik verno molijo.

Vdova, štirje otročiči
Ob gomili se solzé,
Ata zdaj bo med merličiči;
Žalost stiska jim sercé.

Vzet jim je — pomoč edina,
Ljubi oče, blag soprog,
Kako britka bolečina,
Vzrok nešteti rév, nadlog!

Oskerbnika grob zapira,
Pri tej misli — skor medli
Vboga žena — in udara
Nov se solzni vir z oči.

Dvigne pa oko solzeče,
Sveti križ zagleda tam,
Sred mertvišča se leskeče,
Berž pred njim se skloni k tlam,

Zdi se ji, da Jezus pravi:
On, ki tu je pokopan,
Vmerl ni — živ je na višavi;
Bo nazaj Vam zopet dan.

Moli: „Jezus, moja nada!“
Križ, ti vir previdenja,
Križ, drevo nikdar brez sada,
Križ zastava snidenja!

V Tvoje varstvo se zatečem,
Tebi male izročim,
V nadi na-te ne trepečem,
S tabo več se ne bojim.

Sprejmi nas v presvete rane,
Večni pokoj daj možú!
Križ poljubi še in vstane,
Z otročiči gre domá. —

Radoslav.

Razgled po svetu.

Bavarsko. Župnik Boštj. Kneipp v Wö-rishofnu je vstanovil pribežališče za bolne in pohabljene otroke, in sprejél je že 40 taciñ revežev. Ta posebni dobrotnik človeštva je star 71 let; Bog mu jih daj še mnogo doživeti.

Rim. Novega jezuitskega generala bodo izvolili še le v nekterih mescih, ker vsaka provincija mora patre v ta namen še le izvoliti, kateri potem v edinstvis provincijali volijo generala. Med tem vlada družbo od umerlega generala zaznamnjani vikarij (namestnik) v. č. P. Martin, iz španjske okrajine.

Rusko. Ruski car je menda rekel, da nikakor in nikoli ne bo priterdil, da bi se njegova samovlada spremenila v vstavo. Mogoče pa, da se bode po previdnosti božji vender tudi to zgodilo, ker pod samovladarstvom se ni nadjati svobode in dokler vlada samosilstvo, katoličanstvo ne more v deželi prosto dihati in ne se razširjati. Sedaj sicer se govori o neki pogodbi Rusije z Rimom, vsled ktere bi ruski katoličani dobili svojega primas-a. Hvala Bogu, če je nekaj! Koliko pa bo tudi to koristilo katoličanstvu pri razkolni prenapetosti, je drugo prašanje.

Strašna šiba sedanji čas tepe Rusijo: čez 40 milijonov Rusov terpi toliko lakoto, da ljudje merjo od stradeža, kakor pišejo. Naj bi ruski načelniki saj spoznali, da Bog deželo tēpe zaradi neusmiljenja do katoličanov in zaradi trinoštva zoper nje v korist osornemu razkolstvu. Rus dobro spozna, koliko mu škoduje neprijaznost do katoličanstva, ne dopusti pa mu strast, da bi pustil svobodo rimokatoliški Cerkvi, ki je edinoprava.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec februarij (svečan).

a) Glavni namen:

Spoštovanje božjih namestnikov.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Bogaboječe serce in veren razum spoznata in častita v vsem stvarstvu lepoto in dobrotljivost, modrost in mogočnost, veličastvo in visokost stvarnikovo; kajti vse izhaja iz njega, vse ohranjuje, vlada in napolnjuje on; v vsem se kaže njegova nevidna krasota, v vsem je očitno njegovo nevidno božanstvo.

Akoravno so pa vse vidne stvari brez izjeme kakor kaki sledovi nevidnega božanstva, je vendar človek z umom pred vsemi stvar po božji podobi in podobnosti, in med ljudmi samimi so zopet taki, v katerih se razodeva božje veličastvo in oblast: kristijani jih imenujejo božje namestnike.

Razum in vera učita, ako naj na svetu vlada mir in blagostanje, da mora biti postavna oblast, ki za to tudi skerbi, in da je zato vsaka postavna oblast od Boga, ki neče v svojem stvarstvu čereda, ampak red; in da je ni postavne oblasti, razun od Boga. Človek si sam od sebe ne smé jemati pravice vladati nad človekom, ki je njemu jednak. Zato je vsaka zakonita oblastnija namestnica božja.

Od tod izvra tudi sovraštvo brezbožnikov zoper vsako postavno oblast; od tod krik: Ne maramo Boga in ne gospodarja! Od tod boj zoper prestol in oltar, katerega bije že nad sto lét zlasti prostomavtarstvo, ta družba brezbožnikov, prava cerkev satanova, vravnana po lastnih vredbah, zarota zoper vsako postavno oblast. Bojujejo se pa sedaj s prekano strupene laži in obrekovanja, sedaj zopet, kadar se jim primerno zdi, v javnem upor in kervavi grozo-

vitosti, da je pač očitno, kako iz serca so prišle tem prekucuhom nekda v dneh ošabnosti one grozovite in surove besede, da se bo sreča ljudi še le začela, „ko bo zadnji kralj visel na čevesu zadnjega duhovna.“ Mislijo pa tu na zadnjega kralja po božji milosti in na zadnjega duhovna pravega Boga.

Kralji, ki nimajo oblasti z nebes, ti so jim pač po volji, te sami lahko postavljajo in odstavljajo kot malikovavske podobe brezbožne države, in služabniki tega malika in popi zmote in brezbožtva sploh in navadno ne terpé preganjanja. Bolje se jim zdi, sili se umakniti, kakor za pravico se boriti, in se raji poganjajo po vseh mogočih, ravnih in krivih potih za oblast, da ko bi jo imeli vsi srečni v rokah, bi božje in človeško pravo zaterli, prostost in vest svojim samogoltnim nameram v prid obrnili.

Ne maramo Boga in ne gospodarja! To je brezbožni, lažnjivi in hinavski klic, in ta klic se ondi, kjer imajo ti krivoverci kaj opraviti, njim samim v kazen v tem vresniči, da se ljudem na svetu ni treba več Boga bati in da si upajo brez strahú vsako bogokletstvo in brezbožstvo početi, da le pred vsemogočnim državnim malikom v prahu leže. Tudi gospodarjev (po njih brezbožnosti) ni več, katerim bi bil kedo dolžan po pravici in pravičnosti pokoren biti. Za to pa, da se oropajo ljudje vsega, kar sploh do zadnje kaplje potú in kervi storiti zamorejo, za to skerbi potem ravno tista država, vir vsega prava, s postavami, ki se z večino glasov sklepajo, katerim se pa mora tudi vsak pameten človek tako gotovo podvreči, kakor gotovo jasno spozna, da je na pr. 6 več kakor 4. Le tedaj je druga, če ljudje tudi spoznajo, da štiroje pesti več premore kakor šestero, kajti v moči je (pri njih) pravica, in kar kedo zamore, to tudi smé. Gotovo je bila prav za prav nepotrebna pretiranost, kar je pred trideset leti nekdo rekel: Moč je več kakor pravica. In s tem bi bilo popolnoma mogoče vsako krivico olepšati, saj je pa tudi v resnici ravno tisto, kar so brezbožniki starega zakona rekli: Naša moč bodi naše pravo, naša postava! S tem načelom so bili brezbožniki vedno zadovoljni in ž njim izhajajo tudi še dandanes, da svojo neizmerno pohlepnost utolažijo, in s tem načelom se bojujejo zoper vsako postavno oblast.

Zlasti pa je vse naperjeno proti najvišji in najpostavnejši oblasti na svetu, proti namestniku Kristusovemu, sv. Očetu v Rimu. Ni jim dovolj, da so ga proti vsemu božjemu in človeškemu pravu svetne oblasti oropali, temuč hinavsko tolažijo njega in nas, očeta in otroke, s tem, da je z zgubo svetne oblasti papeževe njegova duhovna oblast le še bolj narasla, kakor dokazuje to med drugimi znamenji ljubezen in udanost vernikov in celo spoštovanje nevernikov, zlasti veliko število romarskih vlakov v Rim. Pa ravno ti nedolžni vlaki jih zbegavajo, kar nam kažejo z razkačenostjo, s katero so se znašali 2. oktobra 1891 in naslednje dni, da mora vsak spoznati, kakošnih misli da so nasproti najvišjemu namestniku Božjemu na zemlji. (Konec nast.)

b) Posebni nameni:

10. **S. Školastika.** Delovanje in šole benediktincev. Več učiteljic in njih šolarji. Sprijeni, lahkomišelní sinovi in hčere.
11. **7 sv. ustanovitelj servitskega reda.** Servitski redovi. Učitelji. Kerščanska previdnost in moč za stariše in vzgojitelje.
12. **S. Gaudencij.** Na novo ustanovljeni misijoni v Sahari

in Sudanu. Dolžnostno zatiranje okužljivih spisov in časopisov. Pjanci. Deuzina v stiskah.

13. **S. Katarina Ric.** Pospešitelji molitvenega apostoljstva. Kerščanska serčnost v prenašanju križev za mnogo terpečih. Zavišišče dekel.

14. **S. Brunon.** Lakota na Ruskem. Žalostno razmerje mešanih zakonov, zlasti na Pruskem. Dedščinske in sodnijske zadeve.

15. **S. Georgija.** Kerščanski nauk na kupelijskih in obertnih šolah. Novokerščeni in spreobrnjenjenci. Mlada dekleta v nevarnosti.

16. **Gospodova molitev na Oljski gori.** Duh molitve. Razširjanje molitvenega apostoljstva. Pridobitev odpustka, ki je danes za drugi način te molitve podeljen. Vstanovitve nekoga samostana.

17. **S. Aleksij Falkonerij.** Spovedniki in pridigarji. Zadeve dušnih pastirjev. Sirotišča in njih predstojništvo.

(Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na Milostjive priporočje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, sv. Hermagora in Fortunata, naših angejev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samoumre odpad, in brezverstvo, preštevnanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Dva mlada brezverca za pamet in spreobrnjenje. — Starec, ki ga je pamet zapustila, ali pa ga se nikoli ni srečala, da bi sebe in družin ne pozabil. — Neka zadeva, da bi se zverčila po Božji volji. — Hudo bolan duhoven za pomoč.

Zahvala.

Duhica v Bosni, 2. sveč. 1892. Prosim, da bi razglasili sledečo zahvalo v veči časti Bl. Device Matere Marije. Moja žena je bila že 7 dni v hudih mukah in maternih bridkosti; bali smo se, da umerje otrok, ali oboje, in priporočevali smo se Bogu in Materi Božji za pomoč. Hvala Bogu in Materi Božji! Uslitani smo, nastala je vsa nevarnost. V. Božič.

Listek za raznoterosti.

Iz Leskovca nam je naznanjeno, da je prečastiti gospod dekan dr. Juri Sterbene hudo bolan; vsem prijateljem in znancem, kakor posebej šolski mladini, boli iskreno priporočen v molitev, da bi tega velikega dobrotnika mili Bog ozdravil in ohranil.

V cerkvi Jezusovega Seroa je bila od pretekle nedelje do torka zvečer trinaevnica v spomin kano nično vstanovljene bratovščine presv. Seroa Jezusovega, bile so velike slovesnosti s slovesnimi mašami, govori i t. d. Obhajanih je bilo blizo 2000 vernikov.

Od dijačke mize. Za pretekli mesec prosinca (januarija) nam je „ljudska kuhinja“ za naših 124 mladenčev pobrala 169 gld. 29 kr., to je zraven družih troškov in še za precej družih dijakov, ki pomoč dobivajo. — Odvalili smo tudi to breme: Hvala Bogu in verline prijateljem ter dobrotnikom naše dosti pridne mladine! Zalaj bo vojska za mesec svečan (februarja). Pustno nedeljo bode zopet sv. maša za preblage dobrotnike in dobrotnice našega šolskega naraščanja. Morebiti komu pride lepa misel, si kaj pri pustošanju pritergati in poslati ministru za našo prihodnjo nado, ki zalaj pogosto terpi mrz in glad.

Poročilo. Prežalostnim srcem naznanjam vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da so velečastiti gospod.

Matevž Frelih.

knezo-škofijski duhovni svetovalec, dekan itd.

1. t. m. opoldne v 64. letu svoje dobe po mučni boleznii, prevideni s sv. zakramenti za umirajoče, mirno v Gospodu zaspali.

Pogreb bo v četrtek ob 9. uri.

Preljubega ranjcega priporočam v pobožno molitev in blag spomin.

V Trebnjem, 3. februarja 1892.

Ivan Nagodé,
kapelan.

Nauk liberalnim časnikom. V Berlinu je bil te dni k smerti obsojen tolovaj Wetzel, ki je bil trgovca Hirsfeld-a umoril in oropal. Deržavni pravdnik je pri tej priliki opomnil, kako se vedno huje brezverstvo razširja. Nasledek brezverstva bode ta, da bodo hudodelstva zaradi pohlepnosti po vživanji vedno bolj pogosta. Wetzelnova osoda bode resno budilo, vero zopet k časti povzdigniti, brezverstvo pa zatirati. Slednjic številne pričujoče časnikarje resno opominja, da naj pri razpravi te obsodbe zlasti grajajo brezverstvo in njegove nasledke.

Dobrotni darovi.

Za dijačko mizo: Č. g. kapl. Iv. Ev. Amboč 5 gld. — Č. g. dah. past. Fr. Kepec 1 gld. 80 kr. — Iz Vipavskega 2 gld. s pripisom:

Da „mizer“ viharček
Ne zmaja, podre.
Naj mali moj darček
Jo malo podpre.

Prečastiti gospod dekan dr. Juri Sterbene 50 gld. — Č. g. župnik Ant. Klemen 10 gld. — M. J. 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Pjeborcu v Bosni: S pristavkom: „da bi se v Bosni sv. Jožefu na čast zidana cerkev kmalu postavila“ 50 gld.

Za sv. Dobrotar: Iz Boštanja Č. g. Jan. Pavlič kot letne doneske 14 gld.

Za ustanovitev stalne volji rezidence čč. oo. Jezuitov v Ljubljani namesto sedanjega „penzionarja“: Prečastiti gospod dekan dr. Juri Sterbene 200 gld.

Za družbo sv. Basilijske: A. D. M. G. 3 gld. — M. J. 5 gld.

Za družbo sv. Leopolda: A. D. M. G. 2 gld.

Za misijonske potrebe v Bosni: A. D. M. G. 10 gld.

Za odkupovanje japonskih otrok v srednji Afriki: A. D. M. G. 10 gld.

Za razširjanje sv. vere: Izvošč. prof. g. prof. dr. Jož. Dolencec 51 gld. — M. J. 10 gld.

Za bratovščino presv. Rokajega Telesa udje iz Šmartra pri Kr. 25 gld. (Op. 5 gld. je več; prosim, kakšen namen imajo? Vr.)

Za usmiljenke v Adrijanopolu: M. J. 5 gld.

Pogovori: G. J. M. Solner v Št. Pavlu: Došlo pismo in nakaznica za Dan; vse se bode vravnalo po volji; došlo tudi nekaj listov „Jednote“ in št. 52 „Kolumb“ z božičnimi podobami. Za vse preserena hvala, pozdrav, in Bog plati! — Preč. gen. vik. Jož. Bul. Tower Minn.: „Wander.“ neprenehoma dohaja. — za toliko prajudnost Bog plati! Prav serčen pozdrav! — Vsim ameriškanskim prijateljem veselo novo leto!